

ei olleks temmale mitte üht nisuggust lahke süddamega ning hallastajat sõbra warjuks saatnud, nenda kui teine wagga noor inimenne teisele tõeste olli! Mõtles siis enneses: „Siin woõral maal ja üsna woõra rahwa hulgas ollen minna sel armetumal haigel weel hopis ennam kui muis dogi temma liggimenne, ja ei tohhi tedda mitte mahhajätta, waid pean püüdma, temma abbits Samaria=ma mehhe sarnaseks sada.“ — Ja weel teine kibbe murre kippus temma peäle sepärrast, et peagi mollematte rahha kuktud põhjani ollid tühjaks sanud tee=reihi ja selle kullutamisse läbbi, mis haigele tarwis läks. Nende pühhapäwased rided, nende parremad kaela rätikud ja särgid, nende ued sapad, nende hõbbedad sõrmüksed ja urid, keik, keik piddi korra pärrast ärramiidud sama. Se eest tisleri norel ausal mehhel olli ammeti wimaks se suur rööm, et näggi muist omma hooltkandmisse läbbi omma sõbra jälle terweks sada. Teine ei moistnud tedda temma truusse eest mitte süddamelikkult küll tännada, hakkas temma kaela ümber, ja nuttis ärdaaste se pärrast, et ei foundnud esstotsa ei milgi kombel mitte sõbrale sedda täsfuda, et teine olli temma heaks keik ommad parremad rided ja muud warrandusse asjo kullutamid. Tisleri sel trööstis

tedda ja ütles, et suur Jummal küll lähäks eddespiddi sedda temmale ennam kui rohkeste jälle täsfuma, mis olli katsumid omma wenuale head tehha, ja et ei ükski ristimenne ei tohhiks nisuggust armastusse tenistust omma liggimesjel, mitte keelda, liati siis, kui olleks teisega woõral maal ja woõra rahwa hulgas.

Noor sep, kui olli jälle täieste terweks sanud, leidis seält linnast ühhe ausa ja joukama seppa ammeti meistri jures head tenistusse kohta. Teine noor mees otsis ennesele ilma asjata tisleri ammeti tööd, ja hakkas ainouiksi emale minnema. Sõbrad piddid siis raske süddamega teine teisest lahkuma, ja norel seppal olli weel raskem meel sest, et temmal ei olnud muud ühtegi omma sõbrale pakkuda, kui omma süddamelikko täanno. Muud täsfumist temmal ei olnud esstotsa mitte: palka temma ei olnud weel sanud tenida. Temma satis siis omma sõbra tee peäle, ja kurwanäolisjel wiisil jättsid mollemad teine teisest Jummalaga, sest et ei olnud suurt lotust, enmast siin Ma peäl ennam nähha sada.

Tisleri ammeti sel läks mitto Saksama riik läbbi, ja ikka sesamma willets luggu sündis temmale, et ehk ei ükski tedda ei tarwitand mitte,